

Inhoudsopgave

Inleiding	6
Christus is opgestaan	8
Christus' opstanding verkondigt het kruis	13
Een venster buiten deze wereld	16
Christus of Mohammed?	25
Met Christus opgewekt	27
Vergeving van zonden in Jezus' Naam	31
<i>Belijdenis van schuld</i>	34
<i>Verwachting</i>	36
Heil in Christus	40
<i>Wijsheid</i>	40
<i>Vernieuwing</i>	43
<i>Zachtmoedigheid</i>	47
<i>Gemeenschap met de drie personen</i>	49
De huiveringwekkende keerzijde	52
Leven in de dood	56
Is het leven voor mij?	61
Deel aan de triomf	65
Waarom klinkt er een vermaning?	69
Waar is boven?	73
De vermaning	76
Zoeken	79
De gekroonde Jezus zien	85
Burgers van de hemel	90
Tussen schepping en herschepping	98
Naar de wederkomst	102
De grote doorbraak	106
God alles in allen	110

prijisgegeven aan het verderf. Het was dus onbestaanbaar dat een profeet of knecht van God aan het kruis zou sterven.

Daarom waren Jezus' leerlingen ook totaal verbijsterd toen hun Meester Zijn leven aan het kruis eindigde. We horen deze verbijstering doorklinken in de woorden van de Emmaüsgangers: 'Wij hoopen dat Hij was Degene Die Israël verlossen zou' (Luk. 24:21). De zin wordt niet in deze zin vervolgd. Je zou bijna denken dat ze dan gezegd zouden hebben dat ze in Hem teleurgesteld waren.

De boodschap van het kruis maakte de jongeren van Jezus ontroostbaar. Toen ze hoorden van de vrouwen die Jezus hadden ontmoet, van Maria Magdalena en van de Emmaüsgangers, konden ze het nog niet geloven. Het was niet alleen biologisch onmogelijk dat Jezus zou opstaan uit de dood, maar het was ook theologisch onmogelijk. De opstanding van Christus paste niet bij hun verstaan van de Bijbel, het Oude Testament in hun situatie.

Wat dit betreft, was er geen verschil tussen Christus' discipelen en Saulus van Tarsen. Ze dachten in hetzelfde schema. Daarom was Saulus er vast van overtuigd dat hij God diende door het vervolgen van Jezus' volgelingen. Hij vond het verschrikkelijk dat zoveel mensen om hem heen geloofden dat de grote verleider uit Nazareth was opgestaan, dat hij er niet aan twijfelde of hij diende God met het vervolgen van de christenen om hun het zwijgen op te leggen. Als God Zich publiekelijk aan

het kruis had uitgesproken tegen Jezus, mocht er niet publiekelijk over de levende Christus worden gesproken.

Zo had Saulus om een mandaat gevraagd om ook naar Damaskus te vertrekken. Wat moet het voor hem geweest zijn dat het licht hem omstraalde en hij van zijn paard werd geworpen. Hem werd de onthutsende vraag gesteld: 'Saul, Saul, wat vervolgt u Mij?' (Hand. 9:4) Er schijnt al enig licht in zijn hart naar binnen als hij antwoordt met de vraag: 'Wie bent U, Heere?' En dan het verpletterende antwoord: 'Ik ben Jezus, Die u vervolgt.'

Saulus meende dat Jezus door de discipelen was gestolen en ergens in een graf was verstopt, en nu bleek Christus de levende te zijn, Die hem met zoveel glorie overweldigde. Wat moet dat voor Saulus zijn geweest? Zijn bekering betekende dan ook een totaal nieuw begrip van het Oude Testament, van Gods Koninkrijk, van de Messias, van vergeving, enzovoort.

Zo heeft hij er evenals de andere apostelen van getuigd dat Christus was opgestaan. Via het getuigenis van Paulus, de vrouwen en de andere apostelen worden wij getuige gemaakt van de opstanding van Christus. De Heilige Geest verzekert ons met dezelfde zekerheid van Christus' opstanding als de ooggetuigen van de levende Christus, zodat we nergens zo zeker van zijn als van Jezus' opstanding.

Als we op deze zekerheid over Jezus' opstanding worden bevraagd, staan we echter niet met een

mond vol tanden. Alleen al het feit dat de discipelen voor wie de opstanding wegens hun uitleg van de Bijbel onmogelijk was, met grote kracht van de levende Christus hebben getuigd, is een sterke aanwijzing voor de opstanding van Christus. Deze bange volgelingen van Jezus zouden hun leven niet over hebben gehad voor de boodschap van de levende Christus als ze daar niet volstrekt zeker van waren.

Als iemand de tegenwerping zou maken dat de discipelen samen misschien toch de opstanding hebben verzonnen, kunnen we wijzen op het lege graf. Het hele Joodse sanhedrin hoefde niets anders te doen dan een lijk uit een graf te halen om het christelijk geloof als een grote leugen te ontmaskeren. Het is niet gelukt. Bovendien zijn de talloze verschijningen van Christus na Zijn opstanding niet publiekelijk weersproken, evenmin als het feit dat er een leeg graf is achtergebleven.

Deze feiten samen maken het christelijk geloof tot een sterke zaak. Als er alleen het lege graf was, zou men kunnen zeggen dat het lichaam was gestolen. Als er alleen getuigende vrouwen en discipelen waren, zou men kunnen vermoeden dat de wens de vader van de gedachten was. Maar de combinatie van het lege graf met getuigen van Christus die zelf niet in goedkope opstandingsverhalen zouden geloven, onderstreept krachtig de geloofwaardigheid van het Evangelie van Christus. Wat betekent de opstanding? Hier moeten we bedenken dat Jezus' opstanding voor Saulus niet

was te vergelijken met de opstanding van Lazarus, of de jongen uit Naïm, of de dochter van Jairus, omdat deze mensen zijn opgestaan binnen deze geschiedenis en opnieuw zijn gestorven. De opstanding van Jezus Christus was van een geheel andere orde. Hij is opgestaan aan de overzijde van de kloof van het graf en Zijn leven maakt geen deel uit van de vergankelijke geschiedenis. Hij heeft de vergankelijkheid en sterfelijkheid definitief overwonnen. In Hem is de geschiedenis tot vervulling gekomen (Gal. 4:4). Het hele doel van Gods plan was bereikt, zoals dat doorklonk in Jezus' roep aan het kruis: 'Het is volbracht' (Joh. 19:30). We zouden namelijk ook kunnen vertalen: 'Het is tot z'n doel gekomen.' In Christus is de dood gedood (1 Kor. 15:54), de kop van de duivel fijngemalen, de schuld van de zonde betaald en de definitieve overwinning behaald (Rom. 8:37).

Vanuit Paulus' ervaring is te begrijpen dat hij daar levenslang vol verwondering over gesproken heeft. In tal van zijn brieven merken we dat hij spreekt uit het grote heilsfeit van Christus' opstanding in Wie alle dingen nieuw zijn geworden (2 Kor. 5:17). Ook al was het in die cultuur verdacht om met nieuwe dingen te komen, Paulus jubelt het uit dat in Christus een nieuwe stand van zaken is aangebroken. Evenals Johannes spreekt hij in besliste woorden over het eeuwige leven dat in Christus is. Een gelovige krijgt geen eeuwig leven na de dood, maar door het geloof deelt hij in het eeuwige leven van Christus (Joh. 5:24).